

Doros Judit Gyerekjáték

Gyerekek szaladgálnak a játszótéren: három, négy, ötévesek, s elvétve néhány nagyobb, iskolásforma. A nagyobbaknál igazi mobiltelefon, azon játszanak valamilyen lövöldözős, repülőgépes ütközetet, a kicsiknél ugyanez műanyagból: vijjog, tülköl, és lila fényt ad, ha megnyomják a gombot. Pedálos biciklit alig látni, akkumulátoros kis terepjárós autót, amibe ketten is bele tudnak ülni, annál többet. A homokozó lapát formatervezett, a gumilabdán harsány mesefigurák. Amikor megszomjaznak, a nagyfiúk cukormentes kólát isznak, a kicsik száz százalékos ivólét, rosszabb esetben kiviszörpöt, ami olyan zöld, mint a neonlámpa a diszkóban.

Egy anyuka érkezik, négyévesforma gyerekekkel. Fehér krétát vesznek elő, s a járdára négyzeteket rajzolnak. Hármat egymás után, aztán széltében kettőt, aztán egyet, majd megint széltében kettőt. A négyzetekbe számok kerülnek, egyestől a nyolcasig. Lapos követ keresgélnek az út szélén, s amikor megvan, nagy egyetértésben játszani kezdenek.

Először a kicsik gyűlnek köréjük.

- Mit játszol? - kérdezi egy kislány a kisiútól.

- Picizek - válaszolta ő, mert így tanulta az anyjától.

- Az meg mi? - értetlenkedik tovább amaz.

- Ugróiskola - mondja most már az anya, s odahívja kislányt, dobjon ő is a lapos kővel.

Fél óra múlva az egész játszótér ugróiskolázik. A nagyfiúk mobiltelefonja a zsebekbe kerül, az akkumulátoros autók a fák tövében állnak mozdulatlanul. A járdán sorra szaporodnak az újabb és

újabb ábrák, s az anyukák is beállnak: arcuk kipirul, s ha egy-egy négyzet mellé dobják a követ, hangosan méltatlankodnak. Az iskolások megfeszülnek az igyekezettől, nehogy a vonalra lépjenek, míg a kisebbek időnként lazán átugranak egyszerre két fokot is.

Alig vették észre, hogy besötétedett, elszaladt az idő. A kisautókkal, babakocsikkal elindultak hazafelé az anyukák, a fiúk csapatokba verődve utánuk. A járdán, az utcai lámpák fényében sejtelmesen világítottak a fehér négyzetek, az esetlenül felfestett számok, egytől nyolcig.

*

Monoton eső esett, nyári, langyos, sokáig tartó. Beszorultak a falak közé, s alig várták, hogy végre elálljon, s mehessenek ki a szabadba.

Sár volt mindenütt. Egy darabig kerülgették a pocsolókat, aztán megpróbálták labdázni, de valamelyik gyereket mindig eltalálta a vizes labda, s ha fák tetejét célozták meg, nyakukba zúdultak az esőcseppek. A három gyerek megpróbált száraz maradni, de a nadrágjuk egyre jobban elázott. Az anyjuknak ekkor eszébe jutott valami.

- Susinkázzunk! - lelkesedett be az ötlettől. Húsz éve játszott ilyet utoljára. A gyerekek elkerekedett szemekkel nézték, ahogy előbb husángot tép az egyik bodzabokorról, majd a sárba mélyesztí a kezét. A nedves, fekete földet krumpli formájúra gyúrta, majd a husáng végére nyomkodta. Hátralendítette a kezét, jól meglódította, s a sárgolyó húsz métere repült, finom, surrogó hangot hallatva.

- Ez jó! - rikkantottak fel a gyerekek, s már rohantak is a bodzabokor felé. Este, amikor hazaértek, négy fekete arcú, csintalan ördög csengetett be az ajtón: az egyik jóval magasabb volt a többinél, de más

különbség nemigen látszott rajtuk. Arcukból csak a szemgolyójuk fehérje villant ki, meg a fogsoruk, mert kacagtak egyfolytában.

*

Bunker épült a dombtetőn, a vadkörtefa alatt. Először jó vastag ágakat vágtak az orgonabokrokról, körbeépítették vele fa törzsét, tetőnek használva a szélesen kihajló oldalágakat. Aztán lapulevéllal jól betakargatták, csak az egyik oldalon hagytak rést, hogy besüssön a nap.

Bekucorodtak.

- Ez most a nappali szoba? – kérdezte a legkisebb, az óvodás.

- Nem, ez a mi várunk – felelte rá a legnagyobb.

- Vagy inkább az otthonuk. Amíg nem megyünk haza – vette közbe a középső.

Hallgattak megint egy darabig. Azt képzelték, hogy jönnek majd a rablók, de őket megvédi a bunker, ahonnan lőrést is tudnak nyitni, a botokat meg puskának használják majd. Találtak egy újságpapírt, abból hajtogattak csákót, s beosztották, mikor, melyikük legyen a hadvezér.

- Vécét nem építünk? Pisilni kell... – szólalt meg egyszer a legkisebb.

- A várunkba? A mi bunkerunkba? Azt már nem! – méltatlankodtak a nagyobbak.

- Jó, akkor én hazamegyek.

- Menj inkább ki, a domb mögé. Ott is lehet – tanácsolták a nagyobbak.

- Hogyisne, hogy rám törjön az ellenség! – méltatlankodott a legkisebb, s fejét felszegve dacosan elindult hazafelé. A másik

kettő, mit tehetett mást, követte. A vadkörtefaágak hajladoztak a szélben, s velük ringtak a levágott orgonaágak, meg a rájuk terített lapulevelek is.
